

Embedsindtægt, og i de Tilfælde (der hyppigst ere forekomne) hvor den sidstnævnte Indskrænkning ikke er kommen til Anvendelse, maatte altsaa Pensionisten ved Valget af det første af de nævnte Alternativer have beholdt Pension + Tillæg med Fradrag af Halvdelen af den nye Embedsindtægt, medens ifølge den af Finansministeriet valgte Fremgangsmaade Tillæget ubetinget er indbraget, og Vedkommende kun har beholdt selve Pensionen med Fradrag af den halve nye Embedsindtægt.

Paa samme Maade stillede Forholdet sig ved Pensionisternes Konstitution i Embeder eller Ansættelse i Bestillinger, i hvilke Tilfælde ifølge Pensionsloven ingen Nedsættelse eller Inddragelse af Pensionen finder Sted, og de Paagjældende altsaa ved Valget af det første af de nævnte Alternativer maatte have beholdt ogsaa Tillæget, medens dette i Virkeligheden er blevet indbraget i alle Tilfælde, hvor Noget opnaaede en ligesaa stor Indtægt af Staten, medmindre denne i streng Forstand var at betragte som et kontraktmæssigt Honorar for et bestemt Arbejdes Udførelse.

Da de Omstændigheder, der bevirkede de her omhandlede omfattende Afstedigelser, have medført, at Pensionerne i det Hele ere forholdsvis smaa, og at der i Almindelighed er søgt Gjenansættelse eller Konstitution i forholdsvis lavt lønede Stillinger, kan det ikke nægtes, at den anvendte Gjennemførelse af Loven af 11te Mai 1866, § 2 i mange Tilfælde har været temmelig streng imod de Paagjældende, og navnlig gjælder dette med Hensyn til Præsterne, der ved Gjenansættelse have været overordentligt uheldigt stillede i det første Aar (Formandens Raadensaar), fordi det var nødvendigt strax at regulere Pensionens Inddragelse eller Nedsættelse i Forhold til det nye Embedes hele Indtægtsydelse, uden Hensyn til, at Halvdelen deraf eller Mere tilfaldt Formanden i Løbet af det første Aar. Som allerede bemærket, maatte Finansministeriet imidlertid af Hensyn til den begrænsede Bevilling opgive i disse og lignende Forhold at anvende en lempeligere og imod Loven ikke stridende Fremgangsmaade, fordi Summen ellers vilde have været opbrugt før Tiden, til Skade for de i Antal overveiede, endnu uheldigere Pensionister, der ikke opnaaede Gjenansættelse.

At fortsætte Udbetalingen af Tillægene til de hidtil og fremdeles Uansatte saalænge som de 211,000 Rb. i det Hele kunne strække til (hvilket som allerede anført vil kunne stee i 10 à 12 Maanedes ud over de første 3 Aar fra Enhvers Afstedigelse), er derfor i Virkeligheden kun en consequent Gjennemførelse af den Fremgangsmaade, der alene har bevirket den tilfedebeværende Besparelse af 46,000 Rb. nemlig som den retfærdigste Fordeling af den til Fordeel for samtlige efter Krigen afstedigede Embedsmænd til Ministeriets Raadighed stillede Sum at følge det Princip, saavidt som Loven ellers tillod det, at spare paa de forholdsvis uheldigst Stillede til Fordel for de uheldigst Stillede, og efter det til Finansministeriet indgivne Andragende derom maatte jeg af de her angivne Grunde sætte særdeles Pris paa igjennem Finansloven at erholde Bemærkning til at fortsætte Udbetalingen af disse Tillæg, saalænge de 211,000 Rb., der selvsigelig under ingen Omstændigheder turde overskrides, i det Hele kunde strække til.

Jeg skal endnu kun tilføie, at der til saadan Fortsættelse af Tillægenes Udbetaling vilde i indværende Finansaar (med Hensyn til hvilket det Fornødne eventuelt maatte søges optaget i det forestaaende Forslag til Tillægsbevillingslov for 1867—68) medgaae 18,000 Rb. men dog kun 11,000 Rb., udover de 40,000 Rb., der som betinget Bevilling ere opførte i Finansloven, og at der for Finanssaaret 1868—69 maatte paaregnes at ville medgaae omtrent 26,000 Rb. (foruden de i Forslaget allerede opførte 1000 Rb.), medens de øvrige 2000 Rb. først vilde komme til Udbetaling efter 31te Marts 1869."